

Η εργαλειοποίηση του κατώτατου μισθού

Κώστας Μουτσιάνας, 03.02.2019

Το θέμα του κατώτατου μισθού στην Ελλάδα λειτουργεί ως ένα ακόμη εργαλείο στα χέρια των κυβερνήσεων. Εμφανίζεται –συχνά– σε προεκλογικές περιόδους, έχει τη δύναμη να αλλάξει την επικαιρότητα και την πολιτική ατζέντα ενώ προκαλεί ιδεολογικές συζητήσεις με εναλλασσόμενο ταξικό πρόσημο. Κατά την τελευταία δεκαετία, η Ελλάδα ήταν το μοναδικό κράτος-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που δεν προέβη σε αύξηση του κατώτατου μισθού. Είναι προφανές ότι οποιαδήποτε αύξηση του κατώτατου μισθού είναι θετική. Στην ακρωτηριασμένη, δε, ελληνική αγορά εργασίας είναι αναγκαία όσο ποτέ άλλοτε. Ο κατώτατος μισθός θα αυξηθεί κατά 10.9%, από τα 586 ευρώ μικτά (ή 492 ευρώ καθαρά) στα 650 ευρώ μικτά (ή 546 καθαρά). Πρόκειται για μια αύξηση των 54 ευρώ.

Τι δικαιολογεί, ωστόσο, τον τίτλο του άρθρου περί εργαλειοποίησης; Το γεγονός ότι η αύξηση του κατώτατου μισθού εντάσσεται στην προσπάθεια ενός υπερβολικά αισιόδοξου αφηγήματος που προσπαθεί να αναπτύξει η κυβέρνηση για την οικονομία, παραβλέποντας τα πραγματικά οικονομικά δεδομένα και διαστρεβλώνοντας την πραγματική διάσταση των μικρών θετικών βημάτων που όντως γίνονται (βλ. έκδοση νέου πενταετούς ομολόγου του Ελληνικού Δημοσίου). Επιπλέον, το γεγονός ότι η αύξηση της ονομαστικής αξίας των μισθών δεν οδηγεί σε ενίσχυση της αγοραστικής δύναμης των πολιτών δεδομένων των υψηλών φορολογικών επιβαρύνσεων σε τρόφιμα και καύσιμα. Στην περίπτωση, μάλιστα, που η Κυβέρνηση προβεί σε μείωση του αφορολογήτου ορίου (από τις αρχές του 2020), η αύξηση των 54 ευρώ θα εξανεμιστεί.

Από την εφαρμογή της πολιτικής του κατώτατου μισθού απουσιάζουν και άλλες βασικές οικονομικές πολιτικές για τις οποίες δεν έγινε ούτε καν συζήτηση. Με την ανακοίνωση της αύξησης του κατώτατου μισθού θα έπρεπε να ανοίξει ταυτόχρονα και η συζήτηση για τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών που επωμίζονται οι εργοδότες, οι οποίοι εξακολουθούν να σηκώνουν τα βάρη της υπερφορολόγησης σε ένα περιβάλλον όπου η τραπεζική χρηματοδότηση είναι ελλιπής. Επιπρόσθετα, η απουσία διασύνδεσης της αύξησης των μισθών με την παραγωγικότητα και την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας ισχυροποιεί την άποψη περί εργαλειοποίησης. Τέλος, το γεγονός ότι δεν τέθηκε το ζήτημα της ανισοροπίας των μισθών στον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα σε καμία περίπτωση δεν “διορθώνει” την αγορά εργασίας και εξακολουθεί να ενισχύει το ενδιαφέρον των νέων για το δημόσιο.

